

Περικλέτος, Φραουλός, ὁμιλοῦν μετὰ Χολῆς.

Φ.— Δόλια Πατρίδα οὐ πονῶ...

Π.— Τί λές, δὲ φαιμαρῶν;
Φ.— Πονῶ, δὲ Περικλέτο μου, γὰρ μὲς πατρίδος πόνου.

Βλέπω τὴν κατὰ σοὶ καὶ τὴν καταταγμὴν τῆς
κί' ἀναστεινὰς μυστικὰ ὅσον ἀνασταναγμὸς τῆς.

Ἀκούω γύρω βογγητὰ,
μηνύματα μεγάλα,
χαμῆλῃδες τοῦ Γαλατὰ
τῆς στήνουνε κρεμᾶλα.

Σεραλλοκαμένη, κουρελοῦ, μὲ ζήτησαν διόσκει
μπρὸς τοὺς Προστάτας πηλαλεῖ
καὶ δὲς τοῦ τοὺς παρακαλεῖ,
κί' ἐκείνοι τὴν κυττάζουνε μὲ Τούρκικο φασάκι.

Βλέπω τὴν Ἑκκλ. οἷα τοῦ Γένους τὴν μεγάλην...
ἀκάνθινα στεφάνια τῆς βάζουν στὸ κεφάλι,
τῆς Ἑκκλησιαστικῆς τῆς πέρνουν,
κί' ἔδω κί' ἐκεῖ τὴν σέρνουν,
καὶ τὰ προνομία τῆς κρεμοῦνε τὰ μεγάλα
ὅτου πέμπτου Γρηγορίου τὴν φοσερὴ κρεμᾶλα.

Ἰωακείμ ὁ τρίτος,
ὁ πολεμῶν ἀντίστοιχος,
ἀκλόνητος ὀρθοῦται βράχος τῆς Ἑκκλησιαστικῆς,
κί' ὕπερ τῶν προνομίων
καὶ πάντων τῶν τιμῶν
φέρει σταυρὸν ἐπ' ὅμου μαρτυρικῆς θυσίας.

Ἐμπρὸς τοῦ Γρηγορίου
τὴν θύρα τὴν μεγάλην
στέφανος μαρτυροῦ
καὶ τοῦτον περιβάλλει,
καὶ πίσω τοῦ με δόγγο φυλὴ καταταγμένη
παρηγορὰ προσμένει.

Βλέπει τὸν Πατριάρχην κί' ἡ Δύσις ἡ Τουρκάλα,
κί' ἀναφανεῖ κί' ἐκείνη
οὐ Νεοτούρκων σμήνην;
κρεμάστε τον καὶ τοῦτον μὲ τὴν παλὰ κρεμᾶλα.

Εἰς τὸν Σακκὴν προσέρχονται καὶ κάνουν τεμενά,
κρέμασι Πατριάρχῃδες, χαλέλι σου κί' ἡ Κρήτη,
κί' ἄλλη σημάια σήμερα δὲν εἶπες πουθενά,
μόνον αὐτὴ τὴν πράσινη σημάια τοῦ Προφήτη.

Τούτη κυματίζει μόνον
εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων
σύμβολον πολιτισμοῦ
μ' ἐλευθεροφρόνων νίκας,
σύμβολον φανατισμοῦ
κάθε βρωμοχαμαλίκας.

Ἰότης ἀδελφότης, ἐλευθερία, κί' ἄλλα,
δὲν εἶναι πλὴ τῶν Γάλλων συνθήματα μεγάλα.
Τώρα τὰ συμβολίζει δικαίως ἐλ' αὐτὰ
μετὰ σερὰν ἀγώνων
τοῦτ' ἡ σημάια μόνον,
κί' ἔνας ἀρχιχαμῆλης ἀδερὸς τοῦ Γαλατὰ.

Ὁ Τουρκαλῆδες νόιοι
καὶ Συναγγραμτικοί,

ὁρμήστε γενναίαι,
κυττά' ἔδω κί' ἐκεῖ.

Κρεμάστε πέρα πέρα τοὺς Γουανῆλῃδες δλους,
στελεῖτε καὶ στήν Κρήτην στρατεύματα καὶ στόλους,
δοκίματ' ἐκεῖ πέρα σὰν πρὶν εὐγενικά
τὰ δικαιώματά σας τὰ κυριαρχικά.
Πάλι τὰν παγγυρῶζουν ἐν τούτῳ συγκινήσει
τῆς Κρήτης οἱ προστάται, ποὺ τὰχαν λησμονήσει.

Κί' ἐκείνο τὸ παλινόπανο καὶ μὴ παλαιοπανιέρα
ποὺ εἰχως κύρος κί' ἀφανὴς ἐξ ἁσθητ' ἐκεῖ πέρα
ὡς σύμβολον ν' ἀνυψώθῃ καὶ πάλιν ὅπως πρῶτα
κυριαρχίας Τουρκαλῆς μὴ νῆς καθεστῶτα,
γὰρ νὰ χαρῇ, δὲ Περικλῆ, Πισῶν καὶ συντροφία,
καὶ καθεμὴ Χριστιανῇ Καμέρα καὶ Μαφρία.

Καθίνας τώρα φάλλει
δαστάζων σκυλολόγια...
τὴν πάθαμε καὶ πάλι
μὲ τὰ συγγενολόγια.

Κί' ἂν τέκῃ τὸ κεφάλι μας ὅτους ὅμιους μας ἀκόμη.
ἂς πείσωμε γι' αὐτὸ πρηνεῖς
ὅτους κηδεμόνας συγγενεῖς
νὰ τοὺς παρακαλέσωμε νὰ μᾶς δοθῇ συγγνώμη.

Μείσα οὐ τόσοσις διωγμοὺς καὶ οὐ, παλαιοζαγαρί,
ζήτηι συγγνώμην ταπεινῶς,
ποὺ μένεις τώρα ζωντανός,
κί' ἀκόμη Μουσουλμάνικο δὲν σ' ἔφατς χαντζέρα.

Ἀντίστοιχος χαράλι...
στῆς Κρήτης τὰ νερά
ἀράζουν πάλι τώρα
τραγὰ θυρανοστοῦρα
τόσον ἀγαπητῶν
τῆς Κρήτης προστάτων.

Σύρε' στήν Κρήτην τὴν φτωχὴν
καὶ φύσα τὴν φλογέρα...
μετάνοισαν ποὺ μοναχὴ
τὴν ἄφησαν μὴ μέρε.

Κί' ὅσο' περνοῦσι, Περικλῆ, ταχυπόρος ὁ χρόνος
τόσο γι' αὐτὴν τοὺς ἔθερες καὶ μὲς, μαρτί, πόνος,
ὡς ἐτοῦ δὲν εἰσπύρασαν ν' ἀνέβουν, σὸν οὐδὲν
κί' ἔθελαν πάλι νὰ τὴν δοῦν σὰν ποῖν ἀπὸ κοντὰ,
κί' ἔσταλαν τὰ καράβια τῶν ν' ἀράζουν, σὰ νερὰ τῆς...
χαρὰ μας καὶ χαρὰ τῆς.

Κί' ἡ Κρήτη λέγει πρὸς αὐτοὺς
τοὺς φίλους τῆς τοὺς λατρευτούς:
πάλι καλῶς μὲ ὄρηκατ' ἐκεῖ καλῶς σὰς ὄρηκα...
πολὺ καιρὸς στερήθηκα τῆς μουρῆς σας τὴν γλύκα.

Μὲ πάλι, σὰς εὐχαριστῶ,
ποὺ δὲν μ' ἔλημονησεν,
καὶ πάλι μ' ἔρωτα πιστὴ
βαθεῖα μ' ἐσυγκίνησατε.

Βρὲ καλῶς τοὺς τοὺς μνηστῆρας,
τοὺς προστάτας, τοὺς σωτῆρας.
Βρὲ καλῶς σὰ τὰ παιδιὰ...
κί' ἄσπ' τα, παπαζιὰ.

**Τάδε φθέγγεται Δραγουμένης με διάτορον κραυγήν:
 Ίτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων, στής Διπλῆς τήν ἐκλογήν.**

Τι χαρά μου, τι χαρά μου,
 πού και πάλι, σ'α' νερά μου
 σ'αε κυπρίω μαζωμένους
 και γιά μέν ἀδελφωμένους.

Σ'της αγάπης μου τὰ χάδια
 ὅπως κι ἄλλοτε τρυφερά,
 και τὰ πρὸ παλαιῆ κοιρανίας
 θά σ'αε δώσω νὰ τὰ φάτε.

Βρέ καλὸς 'στους, βρέ καλὸς 'στους,
 τοὺς προστάτας τοὺς ἐλθόντους,
 ὅποι δὲν μὲ ξεχάνουν, πού γιά μένα ἀπακατοῦν,
 αὐτὸ Τούρκικο φεῖσκι γιά χατήρι μου φοροῦν.

Αἰὲς 'στους τοὺς μνηστῆρας μου μὲ τοῦ σθένος τὸν πόνο,
 εἶμαι βεβαίη σήμερα πῶς ἤλθατε και μόνο
 ἵν' ὀφείν νὰ κορσέτε τοῦ πάθους τοῦ γνωστοῦ,
 ἡ ἀνασκαρὰς νὰ κάνετε σ'τὸ χῶμα τῆς Φωιστοῦ.

Ἰὸ' προστάται της μὲ μάχη της φωνῆς αὐτοφλογισμένα:
 πῶς και, κοπελὶά,
 'στὴ διπλῇ μου ἀγκαλιά
 νὰ περνεῖς χαριτωμένα.

Ἔλα πάλι, πέρδικά μας,
 'στ' ἀγκαλιάς καὶ τὰ δικά μας,
 κι 'άν σου δάσωμε και φέσι
 κι 'άν οὐ δώσωμε πεσοῦσι.

τὸν Σουλτάνο σὺν και πρῶτα, μὴ οὐ μάλῃ, δὲν παρᾶξαι,
 τοὺς προστάτας σου στήριξου και μὴν τῶχης γιά μαρᾶξαι.

Κι 'ἡ Κρήνη λέγει πρὸς αὐτοὺς
 τοὺς φίλους τοὺς ἀγαπητοὺς

Ἀναγνωρίζω δέδοται τὴν τόση σας, θυσιᾶ,
 και χρεωσθὲ οἱ σ'αε πολλὰ,
 ἐν τούτοις θάνατι πρὸ καλῶ,
 νὰ λείψῃ τόσος ἔρωτας και τόση προστασία.

Και πάλι σ'αε παρακαλῶ
 νὰ οὐδὲν λαῖρα δυνατόν..
 τόσος σεβντάς, ἀγαπητοί,
 δὲν εἶναι και πολλὸ καλὸ.

Και τώρα μόνους αὐτετοὺς
 σφᾶξω γιά σ'αε τοὺς λατρευτοὺς,
 ὅμως ἡ προστασία σας μοῦ γίνηκε τοιαυτοῦ,
 κι 'ἀδεύσετέ μου τὴν γωνιά και κόπτε το'χοιμπεδοί.

Ἰν' αὐτὸ θερμὰ παρακαλῶ τὸν καθέ μου σωτήρα,
 κι 'άν σήμερα μοῦ κάνετε και τούτη μου τὴ χάρι,
 τότε κι ἐγὼ μ' ἐπιτάχονθαι θὰ τραγουδῶσιν λόρα,
 θῆλῃς το' ἀποθαμένους σας, θῆλῃς το' ἀπομεινάρους.

Ἔρι πάλι τὰ καρδία της Εὐφροσύνης γιά καλὸ
 μέν 'στῆς Κρήτης τὸν γυλῶ.

Ἔρι πάλι τὰ καρδία μέν 'στῆς Κρήτης τὰ νερά..
 μπράβω, ζήτω τοὺς, οὐρᾶ.

Κύττα πάλι, Περικλῆτο, τοὺς φιλάτους κηδεμόνας
 μέν 'στῆς Κρήτης τοὺς στρατῶνας.

Εύτα Ρόσους, κίττα κι' άλλους,
Ἰταλοὺς, Ἑγγλέζους, Γάλλους.

Δός τους και σὺ μ' ἔμε φιλιὰ,
πλὴν ἄκου, μαλαγάνα,
πὼς ὀμιλεῖ σ' τὴν κοπελιὰ
τῆς κοπελιᾶς ἡ μάνα.

Ἔχε τὰ μάτια τέσσερα τῆς λεία, κακομοίρα,
μὴν τὰ χαλᾶς μ' ἔνα σου και μ' ἄλλο σου σωτήρα.
Σκόφι και τώρα σ' ἔ, τ' αὖ ποὺν προστάται βαρβατόροι,
ἀλλοῖως προσμένει συμφορὰ τὴν μάνα και τὴν κόρη.

Καλησπερὶω δὲ ψυχᾶς, μάνα και θυγατέρα,
κουρῶνα λὲν τὴν μάνα μας, τὴν κόρη περιστέρα.

Μὴ βγάλης, κόρη μου, μιλὰ
σοῦς ἡ γλωσσουπότανα...
τίτοια πανόρηκα κοπελιὰ
και νᾶχη τίτοια μάνα.

Π. — Καὶ σὺ τί κάνεις, Φαουλῆ;

Φ. — Τί θέλεις, βρέ, νὰ κάνω;
μένω πιστὸς σ' τὴν ἀφογον και μὲ τὸ παραπάνω.

Καὶ σὺ τί κάνεις;
Π. — Ὅρθωθ' τὴν καταντὰ τοῦ γένους
μεία σὲ σὰς τοὺς ἀηδαίς και τοὺς ἐταισιπομένους,
ποὺ μόνη πατριωτικὴ σὰς ἔμεινε θυσία
χαρτωμένος τεμενάς και μὴ γονυκλιστὰ.

Ἔραβε τὸ Ρωμῆϊκο δουλεῖα νὰ μὴν τελεζώνῃ
χωρὶς προστάτης κύριος νὰ στέκται κοντὰ του,
ἀδύνατον νὰ ζήσωμε χωρὶς προστάτας μόνοι,
και πάγομεν, βρέ Φαουλῆ, τὴν νόσον τοῦ προστάτου.

Φ. — Ἀλλ' ὅμως δὲ ἀφήσωμε τῆς τόσαις παπαρδέλαις
κι' ἔς πέμ, Περικλέτο μου, κι' ἔμετ' σ' τῆς ταραντέλαις,
τὴν ὥρα νὰ περάσωμε
προτοῦ παρεγέρασωμε.

Πάψε, κανάγγι, νὰ πονῇ,
φθάνει καθίνας συγγενὴς
νὰ ζῇ, νὰ βασιλεύῃ,
κι' ἡ μοῖρα μας δουλεύει.

Μὲ σὲ τὸν φαιμαρρόνον,
χωρὶς ν' ἀναστεινάω,
σ' τὴν πλάσιν τὸν συγχρόνον
νυχθημερὸν φωνάζω:

Σεχάστε σὰν φρόνιμοι φαντάσθων ἐν δόματι,
κι' ἂν προτομῆς καμμιὰ φορὰ σκαλίσαιτε κι' ἀγάλματα
σὲ κάποιον μαχητὴ καλὸν, σὲ κάποιον στολοκαύστην,
σπάστε τα, μου, τ' αὐρῶστε τα καθὼς τὸν Ἑυλοθραύστην,
και στήστε σ' τὴν γῆν αὐτὴν τῆς λογοκριμίας
κολοσσαίου ἀγάλμα τῆς Ἀφλοτυμίας.

Κι' ὅπως ἀπὸ τὸ Σούνιον ἐφαίνεται τὸ κρᾶνος
ἐκείνης τῆς γλαυκῆδος, ποὺ βλέπ' ὑπερσφάνει,
ἔτσι μακρὸν νὰ φαίνεται πρὸς ἄσους θέλων κλέα
τῆς Ἀφλοτυμίας μας ἡ περικεφαλαία.

Π. — Δέξου λοιπὸν, βρέ Φαουλῆ,
γὰ τούτῃ τὴν παραβολὴν
καμπόσαις κατακεφαλαιῶς
κι' ἐνὸς προστάτου σου ζυγαίρι.

Σωτήριος ἀγὼν μεγάλων ἐκλογῶν.

Βλέποντες τὸν Γρουνανλῆδων τοὺς μεγάλους διωγμοὺς
και τὸς τόσους παραγκυμῶς.

Βλέποντες τῆς Ἐκκλησίας πὼς μᾶς πέρνουν ἄρον ἄρον
κι' ἄστε ντοῦα τῆς χαρίζουν εἰς τὴν φάρα τῶν Βουλγάρων.

Βλέποντες πὼς κι' ὁ Γρουπάρης ἀδικα κυττᾷ τὸ πόδι
σ' τὸν Χάκκην τὸν θηρώδη,
βλέποντες κι' ὁ Πατριάρχης πὼς καιρὸ μονάχα χάνει
μ' ἐπισκέψεις σ' τὸν Σουλτάνο, μ' ἐπισκέψεις σ' τὸν Νυβάνι.

Βλέποντες κι' αὐτῶν τῶν Γάλλων,
και χαμᾶλῶν μεγάλων
καταβῶντων φρικτὴν,
και τὴν στάσιν τὴν φεκτὴν
τοῦ Κέρριμ' Ἀγά ἐκείνου, ποὺ βρυχάται καθ' ἡμῶν
μὲ χαμᾶλκον θυρόν,
κι' οὐτὲ Πρόβειε δὲν ἀκούει και Σουλτάνο και Νυβάνι,
κι' ἔ, τί θέλει τοῦτοος κάνει.

Βλέποντες πολὺ θαρρόρως πὼς μᾶς φέρονται παντοῦ
δίχως κἄν νὰ λέν σὰν πρῶτα τὸ γυνεστὸν γαγινὲς ὀλντοῦ.

Βλέποντες κατὰ Ρωμῶν
διαρκεῖς ἀποκλεισμοὺς,
κι' ἀποδόρουν Χαρμῶν
ἐμπλοκεῖς ὀργασμοὺς.

Βλέποντες μὲ δυσφορίαν πὼς μιλῶν χωρὶς αἰδῶ
κι' ὄριγᾷ τὸ ρακινάτος κι' ὀλεπτότατος Χάκκη,
βλέποντες πὼς μᾶς ἀλλάζουν τὸν ἀδύναστο κι' ἔδω,
βλέποντες πὼς μᾶς ἀλλάζουν τὸν ἀδύναστο κι' ἔκει.

Πλὴν πρὸς τοὺς ἄλλους βλέποντες εἰ κι' ὁ Κερκυραῖος,
ὁ Κόντης ὁ μοιραῖος,
ἐπῆγε τώρα σ' τὸ Παρί νὰ πείσῃ τὸν Πισσὸν
νὰ παύσῃ νᾶναι Τουρκαλῆς εἰς τὴν διακασθῶν.

Προσβλέποντες κατὰστασιν ἀξίαν ἐγκωμίων,
και μὲ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν Πανεπιστημίων
προσβλέποντες Καθηγητὰς κι' Ὑφηγητὰς ἀετούς
πολέμους καθημερινὰς νὰ συγκροτοῦν γραπτῶς.

Βλέποντες τὴν μίαν κι' ἄλλην ἀθεράπευτον πληγὴν
και πρὸ πάντων πὼς ἀκόμη δὲν μᾶς ἔβωσαν λεπτὰ,
Σὲ λαὸ καλοῦμεν τώρα σ' τῆς Διελγῆς τὴν ἐκλογὴν,
μήπως πάλι μὲ τῆς κἄλλαις τὰ χεχάσθω δὲ αὐτὰ.

Φερμόν συγχαρητήριον πρὸς ὅπως πρέπει κύριον.

Τὸν Ραφαὴλ τὸν Πρόξενον κι' ὁ Φαουλῆς συγχαίρει,
ποὺ μὲσ' ἀπὸ τὰ κάρβουνα βῆκε σὰν περιστῆρι.